

„Hvad vil du mig? Herinde har du ikke noget at gøre!“

„Du vil ride sammen med Frandsen?“ sagde han. „Godt! . . . Men dersom du fjerner dig mere end ti Skridt fra Vognen, bliver du endnu i Aften jaget ud af Gaarden med denne her!“

Han løftede en sammenrullet Hundesvøbe, som han havde holdt skjult bag Ryggen.

„Er du gal? Er du forrykt? Vil du øjeblikkelig gaa din Vej! Eller jeg ringer paa Pigerne!“

„Det vilde have til Følge, at du kom paa Porten lige med det samme. Jeg haaber, du nu forstaar, at det er Alvor denne Gang!“

Han gik ind til sig selv. Fru Vilhelmine foer hen og laasede Døren. — „Pjalt!“ slyngede hun efter ham og slog en høj, tøsset Latter op.

Jægermesteren foer sammen.

En pludselig Ængstelse betog ham og gjorde ham raadvild. Morede hun sig virkelig over ham? Fandt hun ham komisk? . . . Pludselig besvarede han Latteren med en Fløjten. Midt i sin Ophidselse og vanvittige Forelskelse gik han omkring i Kammeret og fløjtede i vilden Sky Melodien til: „Her har vi den igen, den gamle Vagtparade!“ —

Et Kvarterstid efter var Ægteparret og Gæsterne paa Vej til Follebro.

III

Jytte sad hos sin Fætter paa Kuskesædet. Fru Bertha og Frøken Søholm paa det bageste Sæde med Ryggen til dem. Fru Vilhelmine og Hr. Frandsen fulgte til Hest hver paa sin Side af Vognen.

Hr. Frandsen red en glasøjet Hoppe med Svane Hals og en lille vims Halestump. Han havde flere Gange holdt den tilbage i det Haab, at ogsaa Fru Vilhelmine skulde trække sig bort fra Vognen, saa de kunde blive alene. Men han blev stadig skuffet. Fru Vilhelmine holdt sig i Skindet. Hendes Mands Trusel havde alligevel gjort sin Virkning.